

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 214/07-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti Ing. F. L., CSc., B., zastúpeného advokátkou JUDr. K. Ch., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 598/1999, za účasti Okresného súdu Kežmarok, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. F. L., CSc., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 598/1999 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Kežmarok **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 598/1999 konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. F. L., CSc., **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Kežmarok **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Kežmarok **j e p o v i n n ý** uhradiť Ing. F. L., CSc., trovy právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. K. Ch., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2007 doručená s'ťažnosť Ing. F. L., CSc., B. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. K. Ch., B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 598/1999.

Z obsahu s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľ podal 20. októbra 1999 okresnému súdu návrh na začatie konania týkajúci sa „*vydania náhrady*“ proti odporcovi V., o. z., K. (ďalej len „odporca“). Uvedený návrh bol 8. apríla 2004 doručený odporcovi na vyjadrenie. S'ťažovateľ bol oznámením okresného súdu z 5. apríla 2005 upovedomený, že daná vec bude postúpená na prerokovanie miestne príslušnému Okresnému súdu Zvolen.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Ndc 74/2005 z 31. mája 2005, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 20. júna 2005, bolo rozhodnuté, že na prerokovanie predmetnej veci je miestne príslušný okresný súd. Následne bola sťažovateľovi 7. decembra 2006 doručená výzva okresného súdu na vyčíslenie predmetu konania kvôli vyrubeniu súdneho poplatku. Predvolanie na pojednávanie nariadené na 22. marec 2007 bolo sťažovateľovi doručené 22. decembra 2006. Okresný súd upovedomením zo 7. marca 2007 oznámil sťažovateľovi zrušenie tohto termínu a odročenie pojednávania na neurčito.

Z príloh predložených k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 25. apríla 2007 okresnému súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, na ktorú ku dňu podania ústavnej sťažnosti nedostal žiadnu odpoveď.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby vo veci jeho sťažnosti ústavný súd vydal nasledovný nález:

„1. Základné právo Ing. F. L., CSc., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok sp. zn. 5 C 598/99 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Kežmarok prikazuje vo veci sp. zn. 5 C 598/99 konať bez zbytočných prieťahov.

3. Ing. F. L., CSc., priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 100.000,- Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Kežmarok povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Kežmarok je povinný nahradiť Ing. F. L., CSc., trovy právneho zastúpenia v sume 7.656,- Sk (slovom) na bankový účet právnej zástupkyne JUDr. K. Ch. vedený v..., a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 214/07-9 z 12. septembra 2007 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa

vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právna zástupkyňa sťažovateľa a predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože od ústneho pojednávania nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 10029/2007 z 9. októbra 2007 bolo ústavnému súdu doručené 12. októbra 2007. V predmetnom vyjadrení je uvedené:

„Na tunajšom súde prebieha konanie označené pod sp. zn. 5 C 598/99. Návrh došiel dňa 20. 10. 1999. V pôvodnom návrhu bol označený ako navrhovateľ Ing. F. L. CSc. a spol. proti odporcovi V., o. z. K. Pretože podanie navrhovateľa bolo nejasné v zmysle ust. § 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 a 2 O. s. p., sudca poučil navrhovateľa v zmysle citovaných ustanovení dňa 14. 5. 2004. Navrhovateľ žiadal poskytnúť lehotu 30 dní na doplnenie spresnenia svojho návrhu. Dňa 16. 6. 2004 bol doručený súdu spresnený a doplnený návrh, kde navrhovateľom sa stalo P. S. zastúpené Ing. F. L. CSc. proti odporcovi V. - štátny podnik P., zastúpené V., š. p., odštepny závod K.

Sudca dňa 30. 9. 2004 vyzval odporcu, aby sa písomne vyjadril k návrhu v lehote 15 dní. Právny zástupca odporcu podaním zo dňa 26. 10. 2004 žiadal o predĺženie termínu na vyjadrenie k žalobe a žiadal o predloženie príloh k žalobe. Dňa 6. 12. 2004 bolo doručené súdu vyjadrenie odporcu.

Na základe vyjadrenia odporcu, že V., o. z. K. nemá právnu subjektivitu, bola vec postúpená dňa 5. 4. 2005 na Okresný súd vo Zvolene, ktorý vyjadril svoj nesúhlas a zaslal vec na rozhodnutie o miestnej príslušnosti na Najvyšší súd SR, ktorý dňa 31. 5. 2005 rozhodol, že je miestne príslušný Okresný súd v Kežmarku. Dňa 1. 7. 2005 bol doručený spis Okresnému súdu v Kežmarku.

Predseda Okresného súdu v Kežmarku svojim opatrením zo dňa 1. 11. 2006 z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti zákonného sudcu JUDr. Ľ. pridelil vec do senátu 3 C - JUDr. K., ktorý vytyčil termín pojednávania na deň 22. 3. 2007 a zároveň vyzval navrhovateľa na vyčíslenie hodnoty predmetu konania.

Dňa 6. 3. 2007 po návrate JUDr. Ľ. bola mu predmetná vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie. Pretože nebol schopný odborne sa pripraviť za taký krátky čas na pojednávanie, toto zrušil a odročil na neurčito, aby nedošlo k zbytočným nákladom účastníkov konania.

S poukazom na rozbor spisového materiálu je potrebné konštatovať, že konanie vo veci je poznačené zbytočnými prietahmi.

V tejto súvislosti si však dovoľujem uviesť, že Okresný súd v Kežmarku po svojom vzniku, t. j. od 1. 1. 1997 napriek tomu, že pracoval výlučne s novým nápadom vecí, všetky súdne agendy na úrovni okresného súdu vybavovali iba piati predsedovia senátov. Nebolo teda možné splňať požiadavku špecializácie sudcov a preto sa stalo, že všetci štyria civilní sudcovia vybavovali štyri najdôležitejšie agendy. K 1. 12. 1997 nastúpil na súd v poradí šiesty predseda senátu, ktorý vybavuje v podstate iba výlučne trestnú agendu.

Všetci predsedovia senátov tunajšieho súdu pracovali do júna 2004 v neustálom strese z možného zrušenia Okresného súdu Kežmarok.

Okrem toho si dovoľím poukázať na ďalšie objektívne prietahy vo vybavovaní vecí, keď zákonný sudca vo veci 5C 598/99 bol v čase od 4. 2. 2002 do 24. 5. 2002 a v čase od 11. 9. 2006 do 28. 2. 2007 práceneschopný s vážnym ochorením srdca.

Dovoľujem si zároveň, Vážený pán sudca spravodajca vyjadriť presvedčenie, že v budúcnosti k takýmto nepriaznivým situáciám na našom súde dochádzať nebude, nakoľko je predpoklad, že Okresný súd v Kežmarku bude od 1. 11. 2007 pracovať v počte 8 senátov.

Pri samozrejmom presvedčení, že žiadosť pána Ing. L. posúdite spravodlivo, dovoľujem si požiadať o Vašu zhovievavosť pri určovaní primeraného finančného zadosťučinenia. K tomu dodávam, že predseda senátu - JUDr. Š. Ľ. k spokojnosti vedenia Okresného súdu Kežmarok vybavuje veľmi dôležitú súdnu agendu vo veciach maloletých a poručenských, a v jeho prípade ide o prvú sťažnosť podanú na Vašu váženú inštitúciu.“

Zákonný sudca v pripojenom vyjadrení z 3. októbra 2007 okrem prehľadu úkonov, ktorý bol totožný s chronológiou predmetnej veci uvedenej vo vyjadrení predsedu okresného súdu z 9. októbra 2007, ďalej uviedol:

„Chcel by som však na svoju obhajobu uviesť, že od r. 1999 som vybavoval veci registrov Cb, C, PaNc, E, Er, čo sa muselo odzrkadliť aj na kvalite mojej práce. Ďalším z nezanedbateľných dôvodov je aj môj zdravotný stav, kde v r. 2002 som bol práceneschopný od 4. 2. 2002 do 24. 5. 2002 a v r. 2006 a r. 2007 od 11. 9. 2006 do 28. 2. 2007, pričom pravidelne chodím na kontroly k odborným lekárom.

Ohľadom odôvodnenia sťažovateľa na uplatnenie si finančného zadosťučinenia chcem poukázať, že v tomto štádiu konania v predmetnej veci pod sp. zn. 5 C 598/99 je irelevantné tvrdiť, že bude vo veci úspešný a mohol by si užívať svoj podiel, pretože v priebehu konania prejedlikoval rozhodnutie súdu, čím považuje finančné zadosťučinenie za nedôvodné.“

Ústavný súd zo súvisiaceho súdneho spisu zistil v zásade rovnaké skutočnosti, ako vo svojom vyjadrení uviedol predseda okresného súdu.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v stanovisku z 28. októbra 2007, ktorým reagovala na vyjadrenie predsedu okresného súdu z 9. októbra 2007, uviedla:

„K vyjadreniu predsedu Okresného súdu v Kežmarku a príslušného sudcu Okresného súdu v Kežmarku, Dr. Ľ. uvádzam nasledovné:

- tak predseda Okresného súdu ako i príslušný sudca nepopreli, že v konaní došlo k zbytočným priet'ahom;

- ako vyplýva z konštantnej judikatúry ÚS SR, nečinnosť súdu nemožno podľa názoru ÚS SR ničím ospravedlniť, a preto nemôže zohľadniť ani názor Okresného súdu o nadmernej zaťažnosti konajúceho sudcu a nedostatok sudcov na Okresnom súde, pretože tieto skutočnosti nemôžu zakladať dôvod na porušovanie základného práva sťažovateľa;

- k názoru príslušného sudcu uvedeného v poslednom odseku jeho vyjadrenia sa vyjadriť nemôžem, pretože ho považujem za nezrozumiteľné, navrhovateľ nepochybné odôvodnil svoju požiadavku na primerané finančné zadosťučinenie dôvodmi uvedenými

v návrhu (vek, ťažkosti, ktoré prežíva po roky nečinnosti súdu, ktorý postavil navrhovateľa do stavu stále pretrvávajúcej neistoty).“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 41/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou EŠLP a ako súčasťou prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ktoré ústavný súd uplatňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1

dohovoru, predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa ako vlastníka na „vydanie náhrady“ za vyťaženie trvalého porastu na nehnuteľnostiach, ktoré využíval odporca. Vzhľadom na to, že v danej veci boli okresným súdom vykonané dosiaľ len prvotné procesné úkony a neuskutočnilo sa ani jedno pojednávanie, ústavný súd nemohol predmetné konanie posúdiť z hľadiska jeho skutkovej a právnej zložitosti.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní predloženého spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k zbytočným priet'ahom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd zároveň pri posudzovaní veci prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd z predloženého spisu zistil, že okresnému súdu bol 20. októbra 1999 doručený návrh sťažovateľa ako vlastníka pozemkov na „vydanie náhrady“ za vyťaženie trvalého porastu na nehnuteľnostiach užívaných odporcom. Okresný súd bol od doručenia návrhu nečinný až do 5. apríla 2004, keď vyzval odporcu, aby sa k predloženému návrhu vyjadril v určenej lehote. Podľa zápisnice okresného súdu z informatívneho výsluchu sťažovateľa, ktorý bol vykonaný 14. mája 2004, bol sťažovateľ vyzvaný upresniť a doplniť svojho návrhu v zmysle § 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 a 2 OSP. Sťažovateľ svoj návrh doplnil podaním doručeným okresnému súdu 16. júna 2004.

Okresný súd v ďalšom období vykonával úkony spojené s doručovaním písomností a vyjadrení sťažovateľa týkajúcich sa predmetu konania odporcovi na vyjadrenie. Na základe vyjadrenia odporcu, že nemá právnu subjektivitu, okresný súd postúpil 5. apríla

2005 danú vec Okresnému súdu Zvolen ako miestne príslušnému súdu. Vzhľadom na nesúhlas Okresného súdu Zvolen s postúpením predmetnej veci rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Ndc 74/2005 z 31. mája 2005 tak, že miestne príslušným súdom na prerokovanie uvedenej veci je okresný súd. Spis bol okresnému súdu vrátený 1. júla 2005.

Následne bol okresný súd v danej veci nečinný až do 24. novembra 2006, keď bol nariadený termín pojednávania na 22. marec 2007. Okresný súd zároveň prípisom z 27. novembra 2006 vyzval sťažovateľa na vyčíslenie hodnoty predmetu konania. Odpoveď sťažovateľa na uvedený prípis bola okresnému súdu doručená 18. decembra 2006. Na základe rozhodnutia zákonného sudcu zo 7. marca 2007 bol termín pojednávania stanovený na 22. marec 2007 zrušený a pojednávanie odročené na neurčito. V ďalšom období (až do predloženia predmetného spisu ústavnému súdu 12. októbra 2007) bol okresný súd v danej veci opäť nečinný.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že nečinnosťou okresného súdu v uvedených obdobiach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 598/1999 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže namietané konanie nebolo do času rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 598/1999 v ďalšom období postupoval bez zbytočných priet'ahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk, poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu, nečinnosť súdu a skutočnosť, že v danej veci sa zatiaľ neuskutočnilo ani jedno pojednávanie, ako aj na skutočnosť, že: „... dokonca, ani konečné rozhodnutie v jeho prospech mu nemusí zabezpečiť náhradu za roky bez možnosti užívať si svoj podiel na náhrade za trvalý porast...“

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým dĺžku obdobia, v ktorom došlo k zbytočným priet'ahom, správanie sťažovateľa ako účastníka konania, povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, a § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 161/07) ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia pre sťažovateľa v požadovanej sume 100 000 Sk (slovom stotisíc

slovenských korún) primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na dôvody uvádzané sťažovateľom a citované vyjadrenie zákonného sudcu v predmetnej veci ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že pri rozhodovaní o výške priznaného finančného zadosťučinenia nebral zreteľ na prípadný úspech či neúspech sťažovateľa v napadnutom konaní.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. K. Ch. Ústavný súd úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to v sume 2 970 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2-krát 178 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 6 296 Sk. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Podanie právnej zástupkyne sťažovateľa doručené ústavnému súdu 6. novembra 2007 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2007

